

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er en porcelænsvirksomhed med hjemsted i Kahla, Thüringen. Sagsøgeren var højestbydende investor og erhvervede derfor maskiner, anlæg og ejendomme fra konkursforvalteren for Kahla Porzellan GmbH. I den anfægtede beslutning fandt Kommissionen, at en række foranstaltninger, der var truffet til fordel for Kahla Porzellan GmbH og sagsøgeren, udgjorde statsstøtte, og erklærede støtten uforenelig med fællesmarkedet.

Med søgsmålet har sagsøgeren først og fremmest anfægtet kravet om tilbagebetaling af investeringstilskuddet på 2,5 millioner DEM, kravet om tilbagebetaling af den hævdede »de minimis«-støtte og kravet om tilbagebetaling af tilskud, som blev ydet med henblik på gennemførelsen af arbejdsmarkedsforanstaltninger i overensstemmelse med § 249 h i Arbeitsförderungsgesetz (herefter »AFG«). Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat EF-traktaten og grundlæggende fællesskabsretlige principper, og at den har begået åbenbare faktiske og retlige fejl.

Sagsøgeren har endvidere anført, at EF-traktaten er blevet tilsidesat i forbindelse med kravet om tilbagebetaling af investeringstilskuddet og de tilskud, som blev udbetalt i medfør af § 249 h i AFG. Investeringstilskuddet blev ydet i henhold til en godkendt støtteordning, og for så vidt angår foranstaltninger, der træffes i medfør af § 249 h, har Kommissionen i 1994 udtrykkeligt fastslået, at de ikke udgør støtte. I begge tilfælde skulle de regler, der gælder for eksisterende støtte, således have fundet anvendelse. I beslutningen gik Kommissionen i sin vurdering imidlertid videre end til blot at fastslå, om de betingelser, der gælder for støtteordningerne, blev overholdt, og anvendte således efterfølgende strengere betingelser for de pågældende støtteordninger end dem, som gælder i henhold til støtteordningen, eller som fremgår af de af Kommissionen meddelte vilkår for godkendelsen. Derved tilsidesatte Kommissionen artikel 87 EF og 88 EF og retssikkerhedsprincippet.

Sagsøgeren har videre gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat det grundlæggende princip om beskyttelse af den berettigede forventning, idet den ikke tog i betragtning, at godkendelsen af investeringssikringsordningen og bestemmelsen i § 249 h i AFG, som Kommissionen selv har offentliggjort i EF-Tidende, ikke omfatter de strengere betingelser, som Kommissionen har anvendt i den anfægtede beslutning. Sagsøgeren havde derfor en forventning om, at begge støtteordninger ville blive anvendt i den offentliggjorte og af Kommissionen godkendte form. Kravet om tilbagebetaling er åbenbart retsstridigt.

Desuden har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen på en række punkter har foretaget en fejlagtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder og har anlagt et åbenbart fejlagtigt skøn på flere punkter. For det første anlagde Kommissionen et åbenbart fejlagtigt skøn, idet den klassificerede sagsøgeren som en kriseramts virksomhed. Der er ligeledes tale om åbenbare og betydelige fejl for så vidt angår sagens faktiske omstændigheder i forbindelse med kravet om tilbagebetaling af »de minimis-

støtten«. Flere af de foranstaltninger, som er opregnet, har sagsøgeren aldrig modtaget. At kræve tilbagebetalt støtte, som ikke er blevet ydet, udgør en åbenbar tilsidesættelse af materielle bestemmelser.

Sag anlagt den 30. januar 2003 af Antonio Aresu mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag T-24/03)**

(2003/C 70/48)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 30. januar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Antonio Aresu ved Advocato Sergio Diana.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Annullation af følgende afgørelser:

- a) Ansættelsesmyndighedens udtrykkelige afgørelse af 29. august 2002 ifølge skrivelse D(2002)687 af 2. september 2002 fra T. Lennon, modtaget den 4. september 2002, hvori sagsøgeren meddeles afslag på ansøgningen til stillingen opslået som ledig under nr. KOM/059/02, og om at udnævne M. Scannell i stillingen, og
- b) ansættelsesmyndighedens stiltiende afgørelse af 17. januar 2003 om afvisning af sagsøgerens klage af 17. september 2002 vedrørende ovennævnte afgørelse.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren i denne sag anfægter det afslag, sagsøgeren modtog på sin ansøgning om stillingen som afdelingsleder i Generaldirektoratet »Sundhed og Forbrugerbeskyttelse«.

Til støtte for påstandene gør sagsøgeren gældende, at de anfægtede afgørelser ikke er begrundet og dermed strider mod tjenestemandsvedtægtens artikel 25, stk. 2.